

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

[Τοῦ Αιμιλίου Γκαρσιώ]

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Εἰς τὸ χωρίον Ὁρσιβὰλ ὁ γέρο γράβας καὶ λαθροθήρας Βερθὰ ἢ Κουβαρντὰς βροῖσκει μὴ μῆρα μὲ τὸ γυνὸν τὸ Φίλιππο στήν δὲχθῃ τοῦ ποταμοῦ, κατακουρηγμένον τὸ πτόμα τῆς νεαρῆς κομῆσης Τρομορέλ. Ἐλδοποιοῦνται αἱ ἀρχαὶ τοῦ χωρίου, αἱ ὁποῖα καταφάνουν ἐπὶ τόπου καὶ ἐνεργούν ἐξουναν. Ὁ πόργος τῶν Τρομορέλ εὐρωστῆται εἰς ἀναστάσιον, ὡς νὰ εἰσῆλθαι τὴν νύκτα σ' αὐτὸν ὀλόκληρος συμμορία κακοῦργων. Τὰ πάντα εἶνε θυρματισμένα καὶ βουτηγμένα στὸ αἷμα. Τὸ πτόμα τοῦ κόμητος Τρομορέλ δὲν εὐρωστῆται πούθενά. Ὑποτίθεται ὅτι οἱ κακοῦργοι τὸ ξορίζαν στὸ ποτάμι.)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Εἰρηνοδίκης πάτερ Πλαντὰς, ἐσταμάτησε μὴ στιγμή, πήρε μὴ πρῆξαι ταμπάκο καὶ συνέχισε τὴν ἀφήγησίν του πρὸς τὸν ἀνακριτὴν :

— Μόλις ἡ Βέρθα καὶ ὁ Ἐκτωρ ἄκουσαν τὴν πρότασιν τοῦ ψυχωραγοῦντος; Σωβρεζὺ ἔγιναν κατάκλωλοι καὶ ἀρχισαν ν' ἀνοῦνται. Ἐπέμεινε ὁμοῦ καὶ ὁ Σωβρεζὺ. Τοῦς εἶπε πῶς ἂν δὲν ἐδέχοντο θά τοῦ ἐδηλητηρίασαν τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του. Ἐστὶ τοῦς ἠνάγκασε νὰ δεχθοῦν σιωπηρῶς τὴν παράδοξην καὶ τόσο ἐκνευρικήν πρότασίν του.

Ἡ ἰδέα αὐτῆ τοῦ Σωβρεζὺ νὰ παντρεύῃ τὴ γυναῖκα του πεθαίνοντα μὲ τὸ φίλο του, τὸν ἀπὸσχόλησε, φαίνεται, ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας του καὶ ἔγινε ὁ διακαὴς του πόθος. Στῆ διαθήκῃ του μάλιστα ποῦ ὑπεγράφευσε τὴν προηγουμένη ἡμέρα στὸν εἰρηνοδικὴν τοῦ Ὁρσιβὰλ, τὸν κ. Βουρῆ, ἐτόνιζε τὸ ἴδιον πράγμα καὶ ζητούσε νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτὸς ἀφευκτως.

Ἐστὶ ἀπέθανεν ὁ ἀτυχὴς ἐκείνος Σωβρεζὺ, ὁ πλέον καλοκαρδὸς τῶν ἀνθρώπων.

Μετὰ τὸν θάνατόν του ἡ λύτη τῆς χήρας τὸν ἦταν ἀπερίγραπτη. Κλειστικῆ στὸ δωμάτιόν της καὶ δὲ δεχότανε κανένα. Ἐπίσης πολὺ λυπημένος ἦταν καὶ ὁ Τρομορέλ. Τὸν εἶχε καταλάβει μὴ τρομερὴ ἀπελπισία καὶ φαίνονταν σάν τρελλός! Ἐμεινε μὲ τὸ πρόσωπο κωμμένο, διορκῶς, οὐκισμένος σ' ἕνα τραπέζι καὶ δὲν ἀπαντοῖσε οὔτε σ' αὐτὴ τῇ Βέρθῃ ποῦ τοῦ μιλοῦσε συχνὰ μὲ γλυκύτητα καὶ τοῦ φρονότανε κάπως ἐρωτικῶς. Ἐστὶ ἔμειναν ἀρκετὸ καιρὸ κατάκλειστοι στὴν ἑπαυλὴ καὶ ὅταν τοῦς ξανάδαν, φαίνοντοσαν γηρασμένοι κατὰ πολλὰ ἔτη.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ ἀνακριτὴς διέκοψεν τὸν Πλαντὰν.

— Γνωρίζετε, ρώτησε, ἂν αἱ συνεντεύξεις τοῦ Τρομορέλ, μετὰ τῆς ἐκ Παρισίων ἀφικουμένης ἀγνώστου νέας, εἰς τὸ πανδοχεῖον Μπέλλ Ἰμαζ, διεκόπησαν κατοπινῶν τελευταίων γεγονότων ποῦ μοῦ διηγηθήκατε;

— Πιστεύω πῶς, πράγματι διεκόπησαν.

— Βεβαίως διεκόπησαν, εἶπεν ἐπεμβίς ἔξωθεν ὁ δόκτωρ Ζαντρὼν. Ἐλέγετο μάλιστα ὅτι ἡ ἀγνοῦσθαι αὐτῆ Παρισινή ποῦ συναντοῦσε τὸν Τρομορέλ στὸ Μπέλλ Ἰμαζ, ἐφίλονηκε μασὺ τοῦ τῆς τελευταία φορὰ ποῦ συναντήθηκαν, τὸν ἠεῖλησε καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ ξαναγυρῆ στὰ μέρη αὐτά.

Ὁ πάτερ Πλαντὰς ἐχρημογέλασεν εἰρωνικῶς.

— Μὴ μιλάτε μὲ τὴν βεβαιότητα, εἶπε στὸν δόκτωρα Ζαντρὼν. Ποῦ τὸ ξέρετε ἂν αἱ ἴστωτες αὐταὶ συνεντεύξεις, διεκόπησαν; Πιθανῶς ἡ χήρα Σωβρεζὺ νὰ ἐξηλοουτοῦσε τὸν Ἐκτωρα καὶ αἱ συναντήσεις νὰ ἐγίνοντο κρυφῶς σ' ἄλλο ξενοδοχεῖο.

Ὁ ἀνακριτὴς Ἀμιανὺ ἄκουσας τοῦς λόγους αὐτοῦ, τοῦ πάτερ Πλαντὰ ὑποψιάσθηκε.

— Πρῶτον νὰ ξέρετε κάτι σχετικῶς, τοῦ εἶπε.

— Ὅχι δὲ, δὲν ξέρω τίποτε. Ἄπλω, ἐξέφρασα μίαν ὑποψίαν.

Ὁ διαβλημένος, αὐτὸς, γεροεἰρηνοδίκης, κατὶ ἤξευρε ἀσφαλῶς, ἤξευρε ἴσως, πολλὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ μιλήσῃ. Ὁποσδήποτε ὁ ἀνακριτὴς τοῦ εἶπε :

— Ἐχετε τὴν καλοσύνην νὰ συνεχίσετε τὴν ἀφήγησίν σας;

— Εὐχαρίστως. Τὸ πλέον σημαντικὸν γεγονός, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωβρεζὺ, ἦσαν οἱ γάμοι τῆς χήρας τοῦ μετὰ τοῦ κόμητος

Ἐκτορος Τρομορέλ.

— Καὶ πῶς ζούσε τὸ ζεύγος Τρομορέλ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τοῦ ἀνακριτοῦ ἀπήνησεν ὁ δῆμαρχος Κουρτοῦ :

— Ἐξοῦσαν λατρευόμενοι. Ἡ μνηστὴρ τοῦ ἀτυχοῦς Σωβρεζὺ, τοῦ πρώτου συζύγου τῆς Βέρθας, τοῦς ἦθονε περισσότερον. Ὁ κόμησις ὑπεραγαποῦσε τὴν συζυγὸν του.

— Καὶ ἡ κόμησσα; ρώτησε ξαφνικὰ ὁ πάτερ Πλαντὰς, γελόντας εἰρωνικῶς.

— Ἡ Κόμησσα; εἶπεν ὁ δῆμαρχος. Αὐτὴ ἦτο ἄγγελος! Ἄγαποῦσε καὶ ἐσέβετο τὸν συζυγὸν της. Τοῦς ἐγνώρισα καὶ τοῦς δύο περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἡ κόμησσα ἦτο ὑπόδειγμα καλῆς συζύγου. Ὁ κόμησις τὴν ἀγαποῦσεν εἰλικρινῶς. Ἐτυχε βέβαια νὰ γνωρίσῃ ὁ κ. Τρομορέλ τὴν θυγατέρα μου Λωρὰν, νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον, ἀλλὰ ἡ ἐνωσίς του κατοπίν με τὴν χήραν Σωβρεζὺ τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὸ αἰσθημῶν του αὐτὸ καὶ ν' ἀφοσιωθῇ εἰς αὐτὴν ὀλοψύχως. Ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα μοῦ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοῦς γνωρίσω καλά...

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ διεκόπη ἡ ἀφήγησις. Ἐξῆς εἰς τὸν διάδρομον ἠκούσθη ἐκκοφαντικὸς θόρυβος.

— Θ' ἀνεκάλυψαν τὸ πτόμα τοῦ κόμητος! ἀνεκράξεν ὁ Κουρτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Δὲν ἐπρόκειτο ὁμοῦ περὶ αὐτοῦ. Δὲν εἶχαν ἀνακαλύρῃ τὸ πτόμα τοῦ κόμητος. Διὰ τῆς ἀνοικθείσης θύρας ἐφάνη ἕνας χοροφύλαξ σὺν μέρῃ εἰς τὸ δωμάτιον ἕνα ἰσχνὸν ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος εὐρώσκειτο εἰς ἀκαταστασίαν, μετὸν λιμοδέτην σχισμένον, τὰ μαλλιά ἀνορθωμένα, τὰ μάτια ἀγρία καὶ βλοσυρὰ. Ὁ χοροφύλαξ τὸν ἐκρατοῦσε γερὰ, ἐβροηθεῖτο δὲ καὶ ἀπὸ τοῦς ὑπηρετὰς τῆς ἐπαύλειος καὶ τοῦς διαφόρους περιέρχους ποῦ εἶχαν συγκεντρωθεῖ ἐκεῖ. Ὁ ἀγνώστου αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὄντινακετο ἀπεγνωσμένως καὶ ἦτο τρομαγμένος καὶ συνάμα ἐξηρηθισμένος. Ἀπὸ τὸν διάδρομον καὶ τὸν κήπον ἠκούοντο ἀπειλητικαὶ αἱ κραυγαὶ τοῦ πλήθους :

— Εἶνε ὁ Γκασιπὸν! Θάνατος στὸν δολοφόνου!

Ἦταν πράγματι ὁ κηπουρὸς τῆς ἐπαύλειος Γκασιπὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδίδετο ἡ διπλὴ δολοφονία. Ὁ ἀνθρώπος αὐτοῦ προσβληθεὶς ἔξωθεν ὑπο τὸν χοροφυλάκων καὶ τοῦ πλήθους, τὰ εἶχε γίσει. Ἀντιστάκετο καὶ ζητούσεν βοήθειαν, κραυγάζων, ὅτι εἶνε ἄθως.

Ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ δόκτωρ Ζαντρὼν τὸν κυττοῦσαν περίεργα. Ὁ δῆμαρχος Κουρτοῦ τοῦ ἐερίχνε βλέματα θυμοῦ. Μόνον ὁ πάτερ Πλαντὰς ἐμψύχισεν :

— Ἀφοῦ εἶνε αὐτὸς ὁ δολοφόνου, γιατί ἤρθε νὰ πέσῃ σάν βλάκας στὰ γέμια τῶν ἀρχῶν;

Ὁ Γκασιπὸν ἐξανηλεθεὶς πλέον ἐκ τῆς ἀνεπίστασης, ἔμεινε τώρα ἐξηλεθισμένος στὰ χέρια ἐκείνων ποῦ τὸν κρατοῦσαν.

— Ποῦ τὸν βρήκατε; ρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς.

— Στὸ δρόμο, ἀπήνησεν ὁ χοροφύλαξ. Ἦρκετο στὴν ἑπαυλὴ. Μόλις τὸν ἀνέκρυσεν ὁ Φραγκίσκος, ὁ Φλαμιντόλο, τοῦ μακαρίτου κόμητος; ὤρμησεν ἐναντίον του καὶ τὸν ἐξουνοκόπησε. Θὰ τὸν ἐκομμάτιαζε δὲ τὸ πλήθος, ἂν δὲν τὸν ἀνεβίχναμε ἐπάνω. Εἶνε ἐπιπλέον στουπὶ στὸ μεθύσι, κ. ἀνακριτά!

— Εἶνε μεθύσι; εἶπεν ἀνακριτὴς Δομινύ. Τότε ἐξηγεῖται πῶς γύρισε στὴν ἑπαυλὴ. Δὲν θὰ ἦταν σὲ κατάστασι νὰ σκεφθῇ λόγῳ τῆς μέθης του.

— Τί λέγει; Πῶς δικαιολογεῖται; ρώτησεν ὁ πάτερ Πλαντὰς.

Δὲν θέλει νὰ πῇ λέξι γιὰ τὸ ἔγκλημα. Τὸν ἐρευνήσαμε μόνον καὶ βρήκαμε στίς τσέπες του, ἕνα μαντήλι, ἕνα κλαδευτήρι, δύο μικρὰ κλειδιά, ἕνα κομματάκι χαρτὶ γεματὸ ἀριθμοῦς, καὶ μὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ σιδηροδρόμου ὁ «Παρισίος»... Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὰ μόνον.

— Βρήκατε καὶ τίποτε ἄλλο; ρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς.

(Ἀκολουθεῖ)

Διαρκῶς σκεμμένος σ' ἕνα τραπέζι...